

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне злочине
К-По2 бр. 5/14
Дана 20.03.2015. године
Ул. Устаничка бр. 29
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Vere Вукотић, председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Владимира Дуруза, чланова већа, са записничарем Олгицом Куч, у кривичном предмету против **опт. ПОП КОСТИЋ БОБАНА**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 Кривичног закона СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО бр.1/14 од 31.03.2014. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 19.03.2015. године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Петровић Милана, оптуженог Поп Костић Бобана и његовог браниоца адв. Гаврић Теодора, донео је једногласно, а затим у смислу чл. 425 ЗКП дана 20.03.2015. године јавно објавио

П Р Е С У Д У

Опт. ПОП КОСТИЋ БОБАН

К Р И В Ј Е

Што је:

За време оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине који се водио између оружаних формација на страни Српског, Бошњачког и Хрватског народа у периоду од 1992. године до 1995. године као припадник Прве посавске пешадијске бригаде Војске Републике Српске ВП 7410 Брчко, као војне јединице на страни

српског народа, кршио правила међународног права из члана 3. став 1. тачка а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године (која је ратификована Одлуком Народне Скупштине ФНРЈ, „Сл. лист ФНРЈ“ бр. 24/50) и правила из члана 4. став 2. тачка а) Допунског протокола II уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 12. августа 1949. године, на тај начин што је 10. маја 1992. године у формираном логору „Лука“ у Брчком, затворено цивилно лице оштећеног Буквић Мухамеда из Брчког телесно повредио и психички мучио, тако што је оштећеног извео из просторије где је био затворен и одвео у једну канцеларију објекта логора „Лука“, где му је прво наредио да на папиру напише своје име и датум кад хоће да га убију, да би потом стиснутом шаком десне руке на којој је имао метални боксер, оштећеног ударао по лицу и глави, а за које време туче је у левој руци држао нож те тако оштећеног телесно повредио и психички мучио стварањем код њега страха за живот и телесни интегритет високог интензитета,

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 Кривичног закона СРЈ,

Па га суд применом напред наведеног законског прописа и чланова 5, 33, 38, 41. 42 ст. 1 тач. 2 и чл. 43 ст. 1 тач. 1 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 2 (ДВЕ) ГОДИНЕ

На основу чл. 258 ст. 4 ЗКП оштећени Буквић Мухамед се ради остваривања имовинско-правног захтева упућује на парнични поступак.

На основу одредбе чл. 261 ст. 2 тач. 1, 7 и 9, чл. 262 и 264 ЗКП окривљени Поп Костић Бобан се обавезује да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 263.862,86 динара, од чега трошкови за сведоке и вештачења износе 248.862,86 динара, а трошкови судског паушала у износу од 15.000,00 динара, у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО 1/14 од 31.03 2014. године опт. Поп Костић Бобану стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ.

У завршној речи заменик јавне тужбе Тужилаштва за ратне злочине Милан Петровић је анализирао изведене доказе током главног претреса, исказе свеока оштећеног Буквић Мухамеда, који је дао на саслушању пред истражним судијом Кантоналног суда у Тузли од 29.10.1997. године у предмету против окр. Симоновић Константина и други пут овај сведок оштећени је дао исказ 22.12.2010. године, пред Аустралијском федералном полицијом и приликом давања оба исказа је био уредно опоменут на своје дужности, да је дужан да говори истину, да не сме ништа прећутати, као и на последице давања лажног исказа.

Заменик тужиоца за ратне злочине је предложио да суд поклони веру исказима сведока оштећеног Буквић Мухамеда где он детаљно говори о психичком мучењу и телесним повредама које је задобио боравећи критичном приликом као цивилно лице које је било затворено у логору „Лука“, где је детаљно описивао које му је повреде нанео окр. Поп Костић Бобан, а које повреде му је нанео Симоновић Константин. Овакво казивање оштећеног је потврђено делом и исказима сведока Дероњић Џафера и Камберовић Хасана које суд такође треба да прихвати, јер су се ови сведоци изјашњавали о чињеницама које су им непосредно познате, а напиме, да су критичном приликом видели у логору „Лука“ ошт. Буквић Мухамеда, да су га једва препознали, јер је био изобличен од батина у пределу лица, носа, уста и ока. Заменик тужиоца је надаље у завршној речи остао при наводима оптужнице, износећи свој став да је у овом кривичном поступку утврђено да је опт. Поп Костић Бобан извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, које му је оптужним актом Тужилаштва за ратне злочине стављено на терет, па је стога предложио да суд окривљеног огласи кривим за наведено кривично дело и осуди на казну затвора у трајању од две године, при чему је предложио суду да му цени као нарочито олакшавајуће околности чињеницу да до сада није осуђиван, да је дете из мешовитог брака која лица у унутрашњем оружаном сукобу при опредељењу на једну страну имају проблем доказивања лојалности опредељеној страни више него што је то у односу на друга лица, а што је свима добро познато. Оптужени је показивао и одређену дозу хуманости у логору „Лука“ дељењем цигарета затвореним Бошњацима, па и овде оштећеном, о чему је такође оштећени посведочио, а које околности указују да има основа за ублажавање законом запрећене казне испод минимума у трајању како је то и навео.

На припремном рочишту одржаном дана 05.05.2014. године заменик тужиоца за ратне злочине и бранилац оптуженог учинили су неспорним да је у периоду од 1992. године до 1995. године, био оружани сукоб у Босни и Херцеговини, који има карактер немеђународног оружаног сукоба, те да су у истом учествовали на територији Босне и Херцеговине српско, бошњачко и хрватско становништво, да је оптужени Поп Костић Бобан био у то време у Брчком и да је био припадник Прве посавске пешадијске бригаде, Војске Републике Српске у Војној пошти 7410 Брчко, као војне јединице на страни српског народа почев од 8. маја 1992. године па до 25. септембра 1992. године, када је јединицу самовољно напустио, а што је утврђено и из извештаја војне евиденције Брчко дистрикт број 0512-16/09 од 11.03.2009. године, као и признањем окривљеног на главном претресу одржаном дана 02.06.2014. године.

Износећи своју одбрану пред судијом за претходни поступак дана 07.08.2012. године и на главном претресу дана 02.06.2014. године оптужени Поп Костић Бобан је навео да је дете из мешовитог брака да му је отац Србин, а мајка Муслиманка, да је до избијања рата у Босни живео у Брчком са родитељима, а брат је живео у Кикинди, јер је био стипендиста Ливнице у Кикинди. Почетком маја месеца 1992. године био је у Лесковцу у гостима код бабе са мајком, а отац и брат су били у Брчком. Баба је сваки дан звоцала и говорила је да је снаха успела да се спаси, а да су њен син и старији унук у Босни, где је рат, њему је због њеног сталног звоцања прекипело и када је на телевизији чуо да је у Брчком почео рат, одлучио је да иде тамо и нађе оца и брата, јер су телефонске везе биле у прекиду. Сећа се да је дана 06. маја 1992. године кренуо за Брчко, јер је тог дана био Ђурђевдан, дошао је до Бијељине аутобусом, а од Бијељине није било превоза па је стопирао. Колоне су

ишле ка Србији, једино је он ишао ка Брчком. Није смео да иде својој кући, јер се чула пуцњава околу па је отишао код девојке Жагар Бранке у стан, улазна врата стана су била разваљена, никога није било у стану и ту је преспавао. Никома се није пријавио да је стигао у Брчко, нити је тражио оца и брата, бојао се да ће бити мобилисан, а и мислио је да ће све кратко трајати и брзо се завршити, јер се надао да је свима за наук оно што се десило у Хрватској и Вуковару. Када је покушао да оде до своје куће у део града који се зове Кланац, зауставила га је полиција, легитимисали су га и отишао је са њима у касарну, а 08. маја је мобилисан. Када је мобилисан одмах је добио униформу, аутоматску пушку, четири оквира и бајонет и послат је на положај у Глухаковац, да копа ровове, који је био удаљен 10-12 километара од Брчког, са њим у чети је било још 12-15 људи. Након 20-ак дана пребачен је на Омер-беговачу, удаљену 5 километра од Брчког. Смена је била таква да се на положају буде 7 до 10 дана, па измена на два-три дана, неко је ишао својој кући, а он пошто није имао где да иде спавао је у цурином стану или у касарни. Није смео да напусти јединицу пре истека смене, нити се могло слободно шетати градом. Након пет-шест дана од мобилизације успео је да успостави везу са мајком у Лесковцу, јавио јој је да је мобилисан, а мајка му је тада рекла да су се отац и брат вратили у Србију, али и поред тога он није смео да напусти положај, јер је знао да уколико дезертира да му следи стрељање и мајка га је тада замолила да провери где су њени рођаци. Након 10-ак дана је отишао до куће рођака да види где су и шта је са њима, али је затекао разваљена врата, по кући је био разбацан намештај и у њој није никога затекао. Чуо је од неких људи да су људи затворени у бившој фирми Луке Брчко, то је једна велика хала као хангари, крај обале Саве и одлучио је да оде у „Луку“, али га тада нису пустили да уђе. Поново је отишао у „Луку“ имао је на себи војну униформу Републике Српске, пушку је оставио на портирници, дао је личну карту, частио је чуваре са цигаретама и ракијом и ушао је унутра, неки људи су га препознали и махали су му, замолио је да види спискове, јер је хтео да види да ли на њима има имена његових рођака Бегановић Агана, Бегановић Узада, Ибрахима, Бегановић Недима, као и пријатеља Алиховић Сеада, али их није пронашао на списку. Када је након неког времена сазнао да су се рођаци вратили кући, отишао је у СУП и успео је да среди ујаку пропусницу да може да иде, као и за полубрата од своје мајке. Међутим, касније су одвели ујака и исцепали су му пропусницу па је опет тражио ујака.

Међу људима који су били у „Луци“ препознао је Кевих Шефку, који је радио са његовим оцем у фабрици „Бимал“, знао је за њега да је добар човек, као и да му је ћерка преминула, Кевих му је пришао и молио га је да му помогне да га одатле пусте па је отишао у канцеларију и питао да ли могу да га пусте. Тада је сазнао да је услов за пуштање неког лица био да се он потпише да гарантује за лице чије пуштање тражи и тек након тога би пустили то лице. Такође је упозорен, да уколико би приликом претреса куће лица за које је пружио гаранцију, било нешто пронађено што би указивало на политичко дејство тог лица или уколико би се сазнало да је било у СДА или у некој муслиманској војсци, тиме би ризиковао властити живот и добио би метак у потиљак па у Србију, а и та лица за која је гарантовао би била послата са њим. Када је ово чуо уплашио се и отишао је из „Луке“, назвао је оца да га пита за Шефкета, отац му је рекао да је то добар и честит човек и поново је отишао у „Луку“. Потписао је за Кевиха и још неке његове рођаке, као и за Хрвата Мемишевић Златка, са којим је играо фудбал за БСК, не сећа се колико је људи извукао, мисли да их је било можда осморо, они су пуштени из „Луке“ и након тога тамо више није одлазио.

Никада се није потукао, нити је икада држао у рукама метални боксер, а камоли га стављао на руку. Навео је да 10-ог маја 1992. године није био у „Луци“, јер је тада био на положају и није смео да га самовољно напусти. Пре почетка ратних дејстава на подручју бивше СФРЈ радио је у Хрватској као туристички водич, са Хрватима се дружио, а имао је и девојку Хрватицу, васпитаван је као Југословен. Пошто је принудно мобилисан, крио је да му је мајка Муслиманка у почетку је говорио да се зове Јелена, није смео да каже да је њено име Едиба. Касније се сазнало да му се мајка зове Едиба, сазнало се и да је неке Муслимане извукао и да су му Муслимани родбина, псовали су му мајку „балијску“. Почетком августа месеца се споречкао са Челаја Митром из Брчког који га је испребијао и исекао стаклом, ребра су му том приликом била поломљена и због тих повреда превили су га у касарни. Након тога вратио се у Брчко у команду, где је командовао Кнежевић Лука, оставио је пушку, добио је пропусницу, а Миша Хајдуковић му је рекао „боље бегай, оде ти глава“. Том приликом је добио и извештај лекара о повредама које је задобио. Док је био на положају није видео мртвог човека. Након завршетка ратних дејстава никада више није отишао у Брчко, јер му прете да ће га убити, чак су неки Муслимани рекли његовом оцу да ће га кад-тад убити и осветити му се што их није спасио из „Луке“. Иначе брат је ожењен Муслиманком, реновирао је породичну кућу и са породицом живи у Брчком, родитељи му иду у посету, али он никада није отишао. Навео је да је приликом уласка у куће у Брчком из тих кућа узимао једино храну, док од ствари ништа није узимао, отац би га убио кад би сазнао да је нешто људима узимао од ствари по кућама, јер је рођен и одрастао у честитој породици. Касније је сазнао да су оца и брата Муслимани заробили, када је започео рат и дали су им љиљане да носе, али да их је Муамер рођени брат његове снахе извукао и они су помоћу пропуснице напустили Брчко.

Навео је да не познаје лица по имену Буквић Мухамед и Симоновић Константин. Пре војске забављао се са девојком по имену Едина Буквић, али није познавао њеног оца можда само из виђења. Држављанство Републике Србије је добио 1992. или 1993. године, пре тога је имао држављанство СФРЈ, а иначе је био уписан у књиге рођених у Лесковцу, имао је у време почетка сукоба личну карту издату у Брчком.

Пред судијом за претходни поступак оптужени је навео да је од неких људи сазнао за „Луку“, док је на главном претресу навео да му је мајка, док је боравио у Брчком, у телефонском разговору рекла да потражи рођаке у „Луци“, а да је њој за „Луку“ рекао његов отац који се у међувремену вратио из Брчког.

У завршној речи бранилац опт. Поп Костић Бобана адв. Гаврић Теодор је навео да сматра да не постоји ниједан доказ у списима предмета да је опт. Поп Костић Бобан извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, а како је то Тужилац за ратне злочине навео у оптужници од 31.03.2014. године.

Бранилац оптуженог је анализирао изведене доказе и то исказе ошт. Буквић Мухамеда који је дао 1997. године пред Кантоналним судом у Тузли, као и други његов исказ дат 2010. године дат пред Аустралијском федералном полицијом истичући и указујући на разлике у исказима ошт. Буквић Мухамеда, те да он није непосредно испитан пред судским већем, а затим је анализирао исказе сведока

Дероњић Цафера, Дервишевић Нермина, Симоновић Константина и Камберовић Хасана, те писмену документацију у списима предмета и по ставу одбране судско веће једину правичну пресуду коју може донети у овом предмету је ослобађајућа пресуда услед недостатка доказа а на основу чл. 423 ст. 2 ЗКП.

Оптужени Поп Костић Бобан у целости је прихватио у завршној речи завршну реч свог браниоца и још је додао да нема надимак Поп, већ да му је надимак Боки и додао је да он није могао да изводи никога из логора „Лука“ и молио је да га суд ослободи од оптужбе.

У доказном поступку на главном претресу суд је у смислу члана 388 став 1 ЗКП-а прочитао исказе сведока Дероњић Цафера датог на записнику пред Брчко дистрикт БиХ, полицијски дистрикт Брчко од 01.02.2005.године и исказ сведока Дероњић Цафера дат на записнику о главном претресу пред овим судом од 14.07.2014.године, исказ сведока Симоновић Константина дат на записнику о главном претресу пред овим судом од 02.06.2014.године, испитао судског вештака доктора неуропсихијатра Ковачевић Ратка, испред комисије вештака Института за судску медицину, прочитао допис Министарства правде и државне управе Републике Србије, Сектор за правосуђе и међународну правну помоћ Одељење за међународну правну помоћ у кривичним стварима бр.713-04-6125/2013-08 од 05.11.2013. године, дописе Основног суда Брчко Дистрикт БиХ упућени Тужилаштву за ратне злочине Републике Србије бр.96К05929513 од 18.02.2014. и од 01.10.2013. године, записник о саслушању окр. Поп Костић Бобана сачињен пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине од 07.08.2012. године, записник о испитивању сведока оштећеног Буквић Мухамеда пред Кантоналним судом у Тузли од 29.10.1997. године и пред Аустралијском федералном полицијом од 22. децембра 2010. године, извештај службе БИЗ - Војне евиденције Брчко Дистрикта бр.05-12-16/09 од 11.03.2009. године, налаз и мишљење судског вештака медицинске струке примаријуса др Грубач Петка за оштећеног Буквић Мухамеда од 09.12.2011. године, изјава оштећеног Буквић Мухамеда од 18.09.2013. године о сагласности уступања кривичног гоњења правосудним органима Републике Србије, уверење о држављанству за окр. Поп Костић Бобана од 26.05.2010. године Матичног уреда Брчко, копију картона пребивалишта за окр. Поп Костић Бобана од 23.04.1992. године, депешу НЦБ Сарајево од 29.01.2009. године и од 13.01.2011. године, мишљење Ерика Фармера и др Антони Џонсона о здравственом стању сведока оштећеног Буквић Мухамеда од 31. јануара 2011. и 25. јануара 2011. године, пресуду Основног суда Брчко Дистрикт БиХ Кп-218/05 од 18.10.2005. године за опт. Симоновић Константина, извештај из казнене евиденције ПУ у Лесковцу за опт. Поп Костић Бобана од 10.04.2014. године, одговор Министарства правде Републике Србије Сектора за нормативне послове и међународну сарадњу Одељења за међународну правну помоћ, помоћника министра Војкана Симића бр.762-02-8002/2010-08 од 20.07.2010. године упућен Министарству правде БиХ, а поводом захтева адв. Гаврић Теодора из Брчког – Сагласност за обављање адвокатских послова пред Вишим судом у Београду, извештај из КЕ ПУ за град Београд за опт. Поп Костић Бобана од 10. априла 2014. године, налаз и мишљење Комисије вештака Универзитета у Београду Медицинског факултета Института за судску медицину од 29.05.2014. године за оштећеног Буквић Мухамеда, замолницу за пружање међународне правне помоћи надлежном правосудном органу САД за сведока Дервишевић Нермина од 04.06.2014., 15.09.2014. и 20.11.2014. године, замолницу за пружање међународне правне помоћи

надлежном органу Аустралије за оштећеног Буквић Мухамеда од 07.10.2014. и 05.11.2014. године, извршио увид у копију здравственог картона Брчко Дистрикт БиХ, Центар за ментално здравље Брчко, амбулантни бр.206 за Буквић Мухамеда као и налазе и мишљења лекара специјалисте неуропсихијатра од 12.09.2011., 26.04.2014. и 03.09.2012. године о лечењу Буквић Мухамеда, допуну мишљења комисије вештака Универзитета у Београду Института за судску медицину Медицинског факултета у Београду деловодни бр.261/14 од 01.10.2014. године, а који је примљен у овај суд 06.10.2014. године, отворени телеграм Амбасаде Републике Србије Вашингтон САД Конзуларног одељења, потписан од стране саветника Милан Варадиновића од 24.10.2014. године који је достављен суду преко Министарства правде Републике Србије, отворени телеграм Амбасаде Републике Србије Вашингтон САД, саветника Милан Варадиновића, од 12.09.2014. године упућен преко Министарства правде Републике Србије, извршио увид у извод из казнене евиденције Дистрикта Брчко за оптуженог Поп Костић Бобана, налаз и мишљење Комисије вештака КЦС-Клиника за психијатрију, Одсек за судску психијатрију и то Комисија у саставу проф др. Александар Јовановић, специјалиста неуропсихијатрије и судске психијатрије и проф др. Нада Јанковић, специјалиста медицинске психологије, а који налаз је заведен при КЦС под бројем 215/1 од 09.03.2015. године, а примљен је у овај суд дана 11.03.2015. године, а односи се на сведока-ошт. Буквић Мухамеда, те је суд испитао судског вештака проф.др Александра Јовановића, специјалиста неуропсихијатрије и судске психијатрије на главном претресу одржаном дана 19.03.2015. године и прочитан је допис Тужилаштва БиХ Одељења за ратне злочине бр. Т200КТАР30002407 11 од 03.02.2012. године који је упућен Тужилаштву Брчко Дистрикт БиХ.

На основу одредбе члан 406 став 1 тачка 1 ЗКП-а суд је прочитао исказ сведока Дервишевић Нермина дат на записнику пред Брчко Дистрикт БиХ Полиција Дистрикт Брчко број 02-230-102-05 од 14.05.2011. године, с обзиром да је долазак овог сведока знатно отежан из Сједињених Америчких Држава, док је увидом у записник пред Брчко Дистрикт БиХ Полиције Дистрикта Брчко од 14.05.2011. године, веће утврдило да је овај сведок уредно упозорен на последице давања лажног исказа, да није дужан да одговара на питања ако би себе изложио материјалној штети и срамоти или своје блиске сроднике, односно сведоку су предочена сва упозорења која важе и за сведока по важећем Законику о кривичном поступку, прочитао исказ сведока Камберовић Хасана дат пред јавним тужилаштвом Брчко дистрикт на записнику број 02-230-101/05 од 06.10.2005.године, с обзиром да је овај сведок у међувремену преминуо, а што су странке учиниле неспорним, прочитао исказ сведока – ошт. Мухамеда Буквића с обзиром да се није могло обезбедити присуство сведока – оштећеног на главном претресу, јер је исти старији човек (66 година живота), да је тешко болестан, а о чему постоји медицинска документација у списима предмета из којих разлога је знатно отежано његово долажење пред суд, али и поред тога суд је покушао да обезбеди сведочење оштећеног на главном претресу путем видеоконференцијске везе, али је исти оштећени одбио да сведочи и путем видеоконференцијске везе, због бојазни за своју сигурност и сигурност своје породице у Брчком, тражио је да исказ да путем телефона, међутим, суд му је објаснио да Законик о кривичном поступку није предвидео сведочење путем телефона, па је сведок – оштећени Буквић Мухамед одбио да да исказ видеоконференцијском везом из којих разлога је суд и прочитао његове исказе које је дао пред истражним судијом Кантоналног суда у Тузли дана

29.10.1997. године и пред федералним агентом Аустралијске федералне полиције дана 22.12.2010. године.

Странке нису имале примедбе на изведене доказе, нити нових доказних предлога.

Анализом и оценом свих изведених доказа, како појединачно, тако и у вези са осталим изведеним доказима, као и наводима одбране оптуженог, суд је на основу начела слободног судијског уверења у оцени доказа о чињеницама сходно одредбама члана 16 и 419 ЗКП, нашао да је оптужени Поп Костић Бобан извршио описане радње, у време, на месту и на начин како је то наведено у изреци ове пресуде.

Сведок-оштећени Буквић Мухамед чији је исказ суд прочитао на главном претресу, а који је дао на записнику код истражног судије Кантоналног суда у Тузли дана 29.10.1997. године у кривичном предмету против окр. Симоновић Константин, веће је утврдило да је овај сведок уредно упозорен на последице давања лажног исказа, да није дужан да одговара на питања ако би себе изложио материјалној штети и срамоти или своје блиске сроднике, односно сведоку су предочена сва упозорења која важе и за сведока по важећем Законику о кривичном поступку и где је оштећени навео да је дана 07.05.1992. године заједно са братом одведен најпре на стадион, а потом у логор „Лука“, тамо су их сместили у хангар. Сутрадан је видео када су убили његовог комшију Стипу. Ишао је у канцеларију код Константина Симоновића који му је рекао да напише „ја желим да ме убију“, али он није написао оно што је од њега тражено, већ је написао само име и презиме и због тога га је Константин тукао палицом по леђима, глави и прстима. Даном 10.05.1992. године убијен је његов брат Мидхат, после је сreo Поп Костић Бобана који му је дао кутију цигара и питао га откуд он ту и питао га за ћерку, јер се са њом забављао. Одвели су га на саслушање и ту је био Симоновић и Поп Костић и питали су га да им каже за добровољце њихове армије Османовић Ферхата, Османа и Алију, као и за друге који су били на Глухаковцу и Мујкићима. Симоновић га је ударао палицом по леђима и глави, тако да је ишчашао лево раме, док му је Слободан држао нож под грло. Терали су га да пише изјаву коју је писао својом руком о ономе што је знао. Слободан га је ударио боксером у нос и разбио га је тако да је крварио, а Симоновић га је ударио палицом у главу и изгубио је свест и није могао изајву потписати, него тек кад је дошао себи, одвели су га да се умије па да потпише изјаву. Када су га вратили у хангар Слободан му је опет дао кутију цигарета, а Симоновић му је узео сат вредности од 200 ДЕМ и паре које су тада вределе 300 ДЕМ. У хангар није могао ући, јер није видео на очи, а Симоновић га је ударао палицом тако што би поставио руку испод ока и ударао га. Након овог испитивања њих двојица га више нису дирали, а сутрадан га је звао на саслушање Јелисић Горан и он га питао све оно што су га питали претходног дана Поп Костић и Симоновић, али га он није тукао. Вратили су га у хангар да би у петак дошао код њега зет Раденко и на тај начин је изашао из логора.

Сведок оштећени Мухамед Буквић испитан пред федералним агентом Аустралијске федералне полиције дана 22.12.2010. године након што је упозорен да је дужан да говори истину и да се овај његов исказ може користити пред судом као доказни материјал и да може кривично одговорати уколико је дао лажан исказ је навео да је српска војска ушла у Брчко 07.05.1992. године и позвала људе да изађу из

својих кућа, да се скупе на оближњој бензинској станици, а што је он урадио са својим братом Мидхатом Буквићем. Недуго после тога наређено им је да иду пешице до фудбалског игралишта које се налази на око 500 метара од његове куће, а затим су око 23.00 сата пребачени аутобусом до концентрационог логора у „Луци“ Брчко. У логору је на 150 затвореника био један ВЦ, па ускоро ни он није радио, давали су им тестенину за јело и то недовољено и он је изгубио 14 килограма за тих седам дана боравка у „Луци“. Ујутру 08.05.1992. године видео је Горана Јелисића како из пиштоља Шкорпион са пригушивачем пуцао у потиљак Јасмина Чумуровића и убија га, а ујутру 09.05.1992. године Горан Јелисић је убио пиштољем његову снаху Назу Буквић и њеног оца Мухарема Ахметовића. Ујутру 10.05.1992. године убијен је његов брат Мидхат. Касније тог јутра у логор је дошао Поп Костић Слободан који је био висок отприлике 170-180 цм, нормалне тежине, не премршав, не предебео, кратке тамно смеђе боје косе, није имао ни браду, ни бркове и није било ничег посебног на његовом лицу по чему би се могао упамтити. Поп Костића су такође звали надимком „Бобан“. када га је видео први пут имао је на себи маскирну униформу српске војске, добро га је познавао, јер је долазио код његовог сина, сматрао га је породичним пријатељем, мајка му је била Муслиманка, а отац Србин, рођен у Лесковцу и живео је у то време у Брчком и Слободан га је питао због чега је остао у Брчком и зашто није побегао са својим народом. Тог истог дана око 22,00 сата поново је у логор дошао Поп Костић, чуо је да прозива његово име и како га позива да изађе, што је он и учинио. Видео је Поп Костића са Симоновићем, који је носио полицијску униформу и на њој полицијску значку и рекли су му да иде у канцеларију. Када је ушао у канцеларију Поп Костић га је приморао да на комаду папира напише своје име и када хоће да га убију, почео је да га удара и испитивао га је где су му рођаци и док је писао Симоновић га је ударао. Током тог ударања Поп Костић је користио метални боксер на десној руци, којим му је разбио вилицу и зубе и ударао га је у нос. Ударао га је и по глави, имао је посекотину изнад десне обрве и на усни. Док је све то радио у својој левој руци све време је Поп Костић држао нож.. Симоновић га је ударио полицијском палицом и поломио му је ребра. Мислио да је неће преживети то батињање, јер му касније није пружана лекарска помоћ, нити док је био у логору. Дана 15.05.1992. године успео је да га из логора избави Србин Радивоје, кога је познавао пре рата, једва је ходао, јер му је цело тело било повређено и очи су му биле скроз закрвављене. Док је боравио у логору био је принуђен да са осталим затвореницима преноси лешеве убијених затвореника од шахта до иза зграде Царине, где су те лешеве одлагали на хрпу. Уз овај исказ сведок-оштећени је приложио и скицу логора „Лука“ коју је сам цртао црном хемијском на белом папиру, где је обележио објекте у логору „Лука“.

Сведок Деровић Цафер испитан од стране полиције Дистрикта Брчко дана 01.02.2005. године и на главном претресу дана 14.07.2014. године пред овим судом је навео да је у логору „Лука“ био 21 дан и то од 05. или 06.05 до 27.05 1992. године. Доведен је у логор из болнице у пицама, са још 7-8 мушкараца и са једном женом по имену Суада. Иначе „Лука“ је раније била огромно предузеће, а за време рата је био логор у коме су били затворени цивили Бошњачке и Хрватске националности, унутар логора био је један хангар, који је имао покретна врата и други део који је био затваран. Улазило се у десни део где су та покретна-хармоника врата и ту је било и по 200 људи, а у левом делу углавном су били испитивани људи, ту су људе тукли и убијали, ту је и он био доведен, али је ипак остао жив.

Познаје Буквић Мухамеда од 1978. године када је направио кућу у насељу Мујкића у коме је и Буквић живео, а и заједно су радили у фабрици намештаја „Босна Брчко“ или „Шипадова групација. У логору је био смештен у једном делу хангара „Луке“ Брчко и отприлике 10-11.05.1992. године је пребачен у други део где су били затвореници Буквић Мухамед, Итвић Стјепан, Главорчевић Андрија, Хоџић Новалија и још многи други које је познавао. У том делу хангара био је уза зид дуго времена, човек који је лежао између њега и Мухамеда био је Хоџић Новалија, али Мухамеда та три дана, до 13.05.1992. године није могао да препозна. Разлог што није могао да га препозна је тај што је Мухамед био испребијан да се згрозио када га је видео, глава му је била излупана, крвава, очи се нису виделе, уста изударана, глава му је била малтене у ширини рамена. Затвореници нису смели међусобно да комуницирају, јер је на вратима стајао стражар и уколико би приметио да неко са неким разговара он би прилазио и ударао је те људе који су комуницирали. Дана 13. на 14.05.1992. године Мухамед га је тихо питао да ли га препознаје, па како нису смели пуно да комуницирају, питао га је ко је, а он му је одговорио да је он његов комшија Буквић Мухамед. Сећа се да је то било тог датума, јер је те вечери Утвић Стјепан био постављен на столицу са његове десне стране, а Хоџић Новалија са леве и знали су да ће они бити убијени, а ни сам не зна како су њега прескочили. Не зна ко је Мухамеда испребијао, јер он то није ни видео, нити има сазнања да је Мухамеда тукао окривљени Поп Костић. Док је био са Мухамедом њему нико није пружио медицинску помоћ, а за то време нико га више није ни тукао, нити је извођен из тог дела хангара. Међутим, 1999. године био је 13 дана сведок тужилаштва у Хашком трибуналу, са њим је био и Буквић Мухамед и једном приликом му је Буквић рекао да га је неки Поп, не зна да ли је то надимак или нешто друго, тукао у тој Луци, рекао му је и да је том Попу мајка Бошњакиња, да му је даица Ибрахим матичар, кога је и он лично познавао.

Сада ради за организацију „Логораши Брчкога“, и по процени организације кроз логор је прошло негде око три и по хиљаде људи. Сваки дан се мењао број људи, једни су одлазили, други долазили, једни су навече убијани или одвођени негде и врло је тешко било проценити.

Дана 18.05.1992. године је изведен из дела хангара у ком је био са Мухамедом, да га убију, стајао је камионет на којем је писало „Шешелјеви четници“, када су га извели рекли су му да им фали још један, не зна до ког броја им је то фалило, нити је смео да говори о томе, али је наишао неки човек који је имао некакве значке на себи са капом на лицу и он га је спасио да га не убију. Тада су га пребацили у други део где су хармоника-метална врата и која су катанцем увече затварана. Не зна где је био Мухамед, јер га више није видео. Пуштен је из логора 27.05.1992. године, помогао му је Тешић Драгиша да изађе не зна да ли је он морао да потписује неку гаранцију за њега, нити да ли је трпео неке санкције због тога што му је помогао, а након неколико дана је пребачен у други логор.

Док је био у логору саслушаван је три пута, први пут по доласку у логор саслушавала су га двојица мушкараца са Шумадијским нагласком, тражили су му паре иако су видели да је у пицама и рекли су му да уколико им не донесе паре сутрадан да ће га убити, али никада нису дошли, нити су му више паре тражили. Друго саслушање је било код Тешић Драгише, који је заједно са Кауриновић Петром водио евиденцију о свим затвореницима „Луке“ Брчко. Треће саслушање је било у канцеларији Симоновић Константина Колета, кога је познавао од раније, али ништа

страшно му се тада није десило. Познато му је да сада Буквић живи у Аустралији, још док су радили заједно Буквић је често био на боловању, а док су били у Хагу пио је пуно лекова за смирење, није му познато од чега Буквић болује.

Док је боравио у логору била је и медицинска сестра мисли да се звала Ајка, она је са подручја Брчкога, из места Брезово Поље и она је понекад давала неке од затвореника таблету за смирење, али не зна где их је набављала. У делу хангара где су се дешавала убиства и пребијања било је доста жена.

На питање браниоца окривљеног Поп Костић Бобана, адв. Гаврић Теодора због чега је на главном претресу изјавио да је у „Луку“ дошао 05. или 06., док је у изјави пред полицијом Дистиркта Брчко, коју је давао дана 01.02.2005. године навео да је доведен 09.05. у „Луку“ и да је тада пронашао Буквић Мухамеда, али да га није могао препознати, јер је био унакажен, није му видео ни очи ни уста, као и због чега није до главног претреса спомињао да му је Мухамед рекао да га је тукао неки Поп иако га је овлашћено службено лице у полицији приликом давања изјаве експлицитно питало да ли му је Мухамед рекао ко га је малтретирао, а да је он одговорио да му Мухамед није ништа рекао, сведок је навео да није тачно то што је наведено у записнику од 01.02.2005. године и да је писао притужбу због тога што је наведен датум 09.05. Навео је да је он један од првих који је отишао у „Луку“ и никако није могло бити да је 09.-ог отишао, већ је само могло бити 06. или 07. Иначе Јелисић Горан, Симоновић Коле, Ђурић Иван, Ожеговић Јово и Стравички Енвер су екипа која је тукла. Када је давао изјаву у полицији заборавио је да спомене да му је Мухамед рекао ко га је тукао, јер је много пута је саслушаван у вези разних предмета, као и да је међу својим папирима-белешкама, док се спремао за претрес пред судом, које је водио 1999. године пронашао да му је Мухамед рекао да га је тукао неки Поп.

Сведок Симоновић Константин испитан на главном претресу пред овим судом дана 02.06.2014 године навео је да је био припадник резервне полиције Брчко - тадашње српске полиције и био је разводник страже у притвору „Лука“. Притвор је постојао неких месец дана од 07.06. до 09.07.1992. године након тога је расформиран и сви притвореници су разасути на разна места. Према његовом мишљењу то није био логор већ је био притвор, јер је у њему циркулисало пуно људи, било је и Срба и Хрвата, било је људи више националности ради неких својих недела. Не зна каква је била процедура за људе који су смештани у „Луку“, јер су све радили инспектори. Била су два хангара и док је он био разводник страже неких месец дана људи су могли да легну и да се окупају у канцеларији насупрот хангара, имали су и да једу, била је и медицинска сестра која је пружала медицинске услуге. У једном хангару је било око 100-150 људи, било је некад више, а некад мање људи. Стражари су били на главном и на задњем улазу „Луке“, док је на улазу у хангар било по 10-15 стражара и били су распоређени скроз око хангара. Он је имао посебну канцеларију која је била преко пута хангара и ко год је долазио у посету морао је њему да се јави, биле су дозвољене посете родбина затвореника могла је да доноси храну, пиће и цигарете, а могли су и да разговарају са затвореницима, али само испред хангара. Док је он био десио се један инцидент, јер је неки Србин хтео да убије Шиптара који је био оптужен да је силовао неку Српкињу и он је успео да спаси тог Шиптара да га не убију. Једном приликом је помогао девојци коју је познавао пре рата и избавио је на своју одговорност и сакрио је да је не би силовали. У неким ситуацијама је излагао и свој живот, али то никога није било брига. По налогу полиције он је вршио

припреме лица која су trebala да буду saslušavana od strane policije. Deshavallo se da su Srbi izbavljali Muslimane iz hangara i da su za njih davali garancije.

Није му познат Поп Костић Бобан, није му је познато да је долазио у „Луку“, нити може да се сети Буквић Мухамеда.

Навео је да није хтео да иде у рат и мислио је да неће дуго ни трајати, али му је једном приликом комшија дошао на врата и позвао га је да се пријави да иде у рат, у почетку није хтео, али се ипак пријавио и одмах је добио плаву летњу униформу. Након рата наставио је да живи у Брчком, али је за Нову годину 2005. године ухапшен, постигао је споразум са тужилаштвом и осуђен је због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, на казну затвора у трајању од 6 година, а коју казну је издржао.

Сведок Камберовић Хасан испитан дана 06.10.2005. године од стране Јавног тужилаштва Брчко Дистрикта БиХ, чији исказ је прочитан на главном претресу дана 30.01.2015. године у смислу одредбе чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП, јер су странке учиниле неспорним чињеницу да је наведени сведок преминуо, навео је да су дана 12.05.1992. године по њега дошла тројица мушкараца са капама на главама и прорезима на очима у СНБ униформама и одведен је у „Луку“. Када су стигли, увели су га у неку канцеларију и рекли су му да чека да дође Јелисић Горан, који је убрзо стигао у полицијској униформи, носио је шкорпион у руци и почео је да га испитује. Док га је испитивао у ту канцеларију је стражар увео Дубравка, кога је познавао од раније и почео је и Дубравка да испитује пошто је Дубравко имао говорну ману, Горан је почео да га удара рукама, ногама и палицом, ударао га је све док није пао у несвест, а након тога су га стражари извели напоље. Када је завршено његово saslušanje, смештен је у први хангар у коме сем стражара није било никога. Поред тог хангара је био још један хангар, који је био спојен великим вратима, видео је пуно људи како седе погнутих глава, било је око 120-130 људи. Док је трајала вечера убацили су у хангар Буквић Мухамеда, који је био изведен на ударање, али он није приметио када су га извели, Мухамед је његов школски друг, заједно су радили и зна да је пензионисан због живаца и других болести. Тог момента Мухамед је толико био испребијан да га није могао препознати, једно око му је било скроз затворено и препознао га је тек кад му се обратио и затражио му цигарету. Једва је успео рукама да узме цигарету, јер је био испребијан не само тај дан него су га и претходних дана тукли. Тада му Мухамед није рекао ко га је тукао, али мисли да га су тукли Горан и Иво звани Кикица. Док је трајала вечера морали су да стоје, а Мухамеда су одвукли на његово место где је био и пре, ту је и он провео ноћ, а сутрадан је пребачен у други хангар у ком су били смештени они који су испитани. Даном 21.06.1992. године је изашао из логора на основу пропуснице коју му је дао Константин Симоновић звани Коле.

Сведок Дервишевић Нермин, чији је исказ прочитан на главном претресу дана 30.01.2015. године у смислу чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП, обзиром да је долазак овог сведока знатно отежан јер живи у Сједињеним Америчким Државама, а путем видеоконференцијске везе више пута није могао бити испитан, јер Америчке власти преко наше Амбасаде су доставили копију његове фотографије тражећи да се његов идентитет потврди од стране неког лица из Србије да би га Америчка полиција могла привести, јер се исти није хтео одазивати на позиве полиције САД, испитан од стране полиције Дистрикта Брчко даном 14.05.2011. године навео је да док је био у

логору „Лука“, у њему је сазнао за Поп Костић Бобана за кога се причало све најгоре и да убија по „Луци“. Половином маја 1992. године упознао је Поп Костића код комшије Кевих Шефкета, код њега је долазио, јер је пре рата радио са Бобановим оцем у Уљари и кад год је долазио тражио је да му дају ауто, мотор, бензин и хвалио се да убија људе. Можда га је три пута видео код Шефкета и увек се бојао када га види, јер је на одећи и обући имао крви и показивао им је нож, бојао се да ће их убити уколико му не дају оно што је тражио. Када је долазио на себи је имао шарену војничку униформу и био је наоружан до зуба, носио је аутоматску пушку, нож и пиштољ и мисли да је био војни полицајац. Причао им је да убија људе и користио је термин чишћење и колико зна то се односило на цивиле. Никада није видео да Поп Костић некога злоставља. Знао је његово име и презиме, да му је отац Србин, а мајка Муслиманка.

Читањем дописа Министарства правде Републике Србије Сектор за нормативне послове и међународну правну сарадњу Одељење за међународну правну помоћ бр. 762-02-8002/2010-08 од 20.07.2010. године утврђено је да је на захтев адв. Гаврић Теодора, адвоката из Брчког уписаног у именик адвоката Адвокатске коморе Републике Српске, са седиштем Адвокатске канцеларије у Брчком, за обављање адвокатуре на територији Републике Србије дато мишљење да је чланом 14 Закона о адвокатури РС прописано да адвокат, страни држављанин који није уписан у именик адвоката може у појединим случајевима обављати послове адвокатуре под условом узајамности. Закон о адвокатури Републике Српске прописује да адвокат који поседује дозволу за вршење делатности адвоката може у појединим случајевима заступати и бранити правне субјекте пред судовима и државним органима у Републици Српској уз претходну сагласност Министарства правде Републике Српске. Имајући у виду наведено, мишљење је Министарства правде да је испуњен услов узајамности из чл 14 Закона о адвокатури, те да постоји реципротитет у погледу заступања од стране Гаврић Теодора пред Вишим судом у Београду.

Читањем одлуке о проглашењу ратног стања и наредбе о проглашењу опште јавне мобилизације на територији Републике БиХ од 20.06.1992. године утврђено је да је дана 20.06.1992. године проглашено ратно стање на територији БиХ и да је наређена општа јавна мобилизација свих војних обвезника на територији БиХ старости о 18 до 55 година.

Читањем изјаве ошт. Буквић Мухамеда коју је дао тужилаштву Брчко дистрикта БиХ бр. Т18 о КТ РЗ 000 3079 дана 18.09.2013. године утврђено је да је Буквић Мухамед дао своју изричиту сагласност да се оптужени Поп Костић Бобан може кривично процесуирати пред правосудним органима Републике Србије, јер је тамо и настањен, за кривична дела ратних злочина, злочина против човечности и геноцида, која је починио за време рата 1992.-1995. године на подручју општине Брчко, БиХ, у складу са Протоколом Тужилаштва БиХ и Тужилаштва за ратне злочине РС о сарадњи у прогону починилаца кривичних дела ратних злочина, злочина против човечности и геноцида.

Читањем извештаја о извршеној операцији од 02.01.2002. године код оштећеног од стране др Michael Wilson утврђено је да је Буквић Мухамед дана 02.01.2002. године оперисан у Болници St Vincent због карцинома лимфног чвора у

десном горњем режњу, као и да је након обављеног хируршког захвата пацијент враћен на опоравак у стабилном стању.

Читањем историје болести за Буквић Мухамеда од 02.12.2010. године утврђено је да је оштећени прегледан од стране др психијатра Кеџмановића и након обављеног прегледа дато је мишљење да је оштећени развио психички поремећај као последицу траума које је доживео у затвореништву. Опажајни поремећај, нарочито њен садржај, његов основни осећај несигурности и његов страх од полицајаца, указује на то да би његов психички поремећај могао бити проузрокован његовим трауматским искуством. Другим речима мишљења је да оштећени не болује од шизофреног поремећаја.

Читањем отпусне листе Медицинског центра Prioritu, Liverpool NSW2170 за Буквић Мухамеда од 29.12.2010. године утврђено је да је Буквић Мухамед лечен од 21.12.2010. године до 29.12.2010. године због цурења трбушног анеуризма аорте, као и да је обављен хируршки захват.

Читањем мишљења др Farmer Eric од 31.11.2011. године утврђено је да је код Буквић Мухамеда извршена ресекција и пресађивање анеуризма са добрим исходом, да је опоравак протекао без компликација, као и да је рана абдомена добро зарасла. Из мишљења др Anthony Jonson од 25.11.2011. године је утврђено да су урађени рентгенски снимци плућа Буквић Мухамеда, који показују да су му плућа чиста и да нема повратка рака, има хронични кашаљ који је по мишљењу доктора узрокован хроничним бронхитисом.

Читањем психијатријско-форензичког налаза за Буквић Мухамеда од 09.12.2011. године судског вештака прим мед.др Грубач Петка, специјалисте за нервне и душевне болести утврђено је да је судски вештак на основу расположиве медицинске документације дао мишљење да је оштећени Буквић Мухамед тежак соматски болесник. Болује од малигног тумора (карцинома) плућа, анеуризме на трбушној аорти, повишених масноћа у крви, од душевне болести-психозе, могуће шизофрене или неке друге, што представља трајну душевну болест. Оштећени узима високе дозе психофармака, који могу директно негативно утицати на нервни систем. Депресивност која је забележена има имунолошки корелат у смислу смањења имуноглобулина. Излагање сусретима са униформисаним особама, евентуално и могућим починиоцима кривичних дела, ранија средина и целокупна ситуација, могу имати за последицу враћање у сећање потиснутих и нагомиланих негативних афеката и емоција са ранијим садржајима, а што би имало за последицу непредвидиву реакцију и погоршање ионако тешког психичког стања. Путовањем авионом осим стресног деловања може имати и друге последице због промене атмосферског притиска, посебне климатизације, скученог простора и посебних процедура на аеродромима, а што може погоршати соматске и психичку болест. Не препоручује се да оштећени путује авионом на раздаљини од Аустралије, јер би то могло да погорша његове соматске болести. Путовање авионом и присуствовање суђењу могло би да погорша његово душевно обољење и остави трајне последице. Како на главном претресу сведок оштећени није испитан због својих здравствених проблема и проблема у вези са удаљеношћу са садашњим његовим местом пребивалишта (живи у Аустралији), те његовог страха да поново даје исказ у овом предмету видео-конференцијском везом и страха за безбедност његове породице која живи у Босни и Херцеговини, то је суд пре него што је одлучио да се сведок

оштећени саслуша видео-конференцијском везом наредбом К-По2 бр.5/14 од 15.05.2014. године одредио вештачење прегледом медицинске документације оштећеног која се налази у списима, а у циљу утврђивања психофизичке способности оштећеног Буквић Мухамеда да да свој исказ пред судом на главном претресу јер према до сада прикупљеним информацијама оштећени Буквић Мухамед је тежак болесник о чему постоји медицинска документација у списима, те је вештачење поверено комисији Института за судску медицину у саставу проф.др Слободан Савић специјалиста судске медицине, проф.др Ратко Ковачевић неуропсихијатар и проф.др Петар Стојанов специјалиста опште и васкуларне хирургије. Комисија вештака је добила задатак да се изјасни на основу прегледа медицинске документације у списима за оштећеног Буквић Мухамеда о његовом здравственом стању те да ли исто дозвољава да се оштећени Буквић Мухамед појави на главном претресу и да ли би сведочење могло оставити озбиљне последице на његово психичко здравље, а које би се могло рефлектовати и на његово физичко стање, имајући у виду да оштећени Буквић Мухамед живи у Аустралији, те да је имао више оперативних захвата, а што се може утврдити из приложене медицинске документације.

Читањем налаза и мишљења комисије вештака Института за судску медицину састављене од проф.др Савић Слободана специјалисте суд. медицине, проф.др Стојанов Петра специјалисте опште и васкуларне хирургије и проф.др Ковачевић Ратка неуропсихијатра од 29.05.2014. године утврђено је да је Комисија лекара вештака дала мишљење на основу превода лекарских извештаја, који су превођени без консултовања медицинских стручњака и већи број израза и реченичних конструкција са медицинског становништва је неадекватно преведен на српски језик, као и да Комисија вештака није извршила увид у оригиналну медицинску документацију, јер иста није ни била доступна. Наиме, и поред непрецезности у превођењу произилази да су извршене хируршке интервенције код Буквић Мухамеда почетком 2002. године (одстрањење горњег режња десног плућног крила) и 2010. године (операција анеуризме трбушног дела аорте), као и да је истом успостављена дијагноза хиперхолестеролемија и хронични бронхитис. Узимајући у обзир здравствено стање које су лекари код оштећеног установили у јануару 2011. године у принципу не искључују његову психофизичку способност да 2014. године путује авионом из Аустралије до Србије, да се појави на главном претресу, прати ток поступка и да свој исказ изнесе пред судом. Међутим, како се из медицинске документације не може установити какво је здравствено стање код Буквић Мухамеда после јануара 2011. године, након више од три године, нити у каквом се здравственом стању сада он налази из ког разлога није могуће са сигурношћу тврдити да ли је он тренутно психофизички способан да присуствује главном претресу и да свој исказ. У конкретном случају препоручује се да Буквић Мухамед буде прегледан у некој од референтних здравствених установа у Аустралији, где би од стране одговарајућих специјалиста (пулмолог, васкуларни хирург) било објективно утврђено да ли његово тренутно здравствено стање дозвољава путовање у Србију и омогућава његово присуствовање главном претресу и давање исказа пред судом. Из медицинске документације произилази да је Буквић Мухамед прегледан од стране психијатра 02.12.2010. године и то од стране др Кеџмановића. Психијатар је утврдио да пацијент болује већ 17 година од схизофреније и да прима одговарајућу неуролептичну терапију. Међутим, психијатар изражава сумњу у оправданост постојеће дијагнозе, али налази код пацијента актуелну психопатологију која оправдава такву терапију. Уколико је раније

постављена дијагноза шизофреније тачна произилази да пацијент болује од ове болести већ 20 година. Постојећа документација не пружа аргументе за закључивање о садашњем психичком стању пацијента. На основу документације се не може проценити да ли би пацијент могао, без штете по здравље, да путује од Аустралије до Србије, нити је могуће проценити да ли би пацијент, уколико би дошао у Србију, био способан за сведочење. Потребно је обавити нови психијатријски преглед пацијента са описом свих психичких функција и посебно са проценом његових когнитивних (сазнајних) капацитета односно урадити нови психијатријски преглед у Аустралији из кога би вештаци могли да закључују о питањима релевантним за судски поступак.

Судски вештак неуропсихијатар проф. др. Ковачевић Ратко, испред комисије вештака Института за судску медицину испитан на главном претресу дана 02.06.2014. године навео је да у целости остаје при налазу и мишљењу Комисије лекара вештака Института за судску медицину. Наиме, комисија је анализирала доступну медицинску документацију и утврдила је да је Буквић Мухамед лечен у Аустралији, да је почетком 2002. године оперисан тако што му је одстрањен горњи режањ десног плућног крила под сумњом да има карцином плућа. Међутим, из медицинске документације није видљиво да је заиста тај карцином плућа и потврђен, нема документације о каснијем лечењу, уобичајеном лечењу за карцином плућа, нема документације да је спроведено зрачење и хемотерапија. Други оперативни захват извршен је 22.12.2010. године због проширења трбушног дела аорте, том приликом урађен је тај оперативни захват и такође нема документације о каснијем току постоперативног поступка и стању пацијента. Постоји и психијатријска документација преглед урађен од стране доктора Душана Кецмановића, који је утврдио да Буквић Мухамед болује од шизофреније, заправо има документацију која указује да већ 17 година болује од шизофреније и да за то време прима одговарајућу терапију. Међутим, интересантно је да у свом налазу доктор Кецмановић изражава сумњу да Буквић заиста болује од шизофреније, али му препоручује да и даље узима терапију коју је до тада узимао. Доктор Кецмановић сматра да је могуће да су психичке сметње последица преживљеног стреса. Овај преглед доктора Кецмановића обављен је крајем 2010. године и то је последња медицинска документација којом је располагала Комисија и не зна се да ли је и после тога Буквић лечен. Резимирајући све ово Комисија је закључила да што се телесног стања тиче у принципу овакви оперативни захвати не би спречавали Буквић Мухамеда да путује за Србију. Међутим, Комисија није била у могућности да се прецизно изјасни о овој чињеници, јер не постоји нова медицинска документација с обзиром да су код оваквих стања увек могућа погоршања здравственог стања. Што се тиче душевног стања, прво питање се поставља да ли би човек који 20 година има шизофренију заиста и био способан да путује толики пут, а друго питање јесте да ли би човек који 20 година болује од шизофреније ако је та дијагноза тачна, био способан за сведочење. Дакле, то су питања на која Комисија није могла да одговори без постојања нове медицинске документације. Шизофренија код оштећеног траје 20 година, то је трајна душевна болест, она неминовно и поред адекватне терапије оштећује личност и велико је питање да ли таква особа после 20 година боловања од шизофреније може сада да сведочи, из ког разлога је неопходно урадити психијатријски преглед оштећеног и проценити његову способност за сведочење непосредно пре приступа суду.

Суд је прихватио налаз и мишљење Комисије вештака Института за судску медицину сасатвљене од проф.др Савић Слободана специјалисте суд. медицине, проф.др Стојанов Петра специјалисте опште и васкуларне хирургије и проф.др Ковачевић Ратка неуропсихијатра од 29.05.2014. године у коме се ова Комисија изјашњавала да не може да се изјасни о садашњем здравственом стању сведока оштећеног Буквић Мухамеда обзиром да истог нису неопосредно прегледали, а медицинска документација у коју су извршили увид је старија од четири године.

Читањем картона Центра за ментално здравље Брчко Дистрикт БиХ од 15.03.2001. године, налаза лекара специјалисте неуропсихијатрије др М. Сибоњића од 26.04.2004. године и 12.09.2011. године и налаза докторке медицине Садине Османовић од 03.09.2012. године утврђено је да је Буквић Мухамед прегледан у Центру за ментално здравље у три наврата којом приликом је констатовано његово тренутно здравствено стање, а имајући у виду да је психијатријски болесник, преписана му је терапија и одређен је контролни преглед.

Након што је достављена допунска медицинска документација из Брчког за оштећеног Буквић Мухамеда и то картон Центра за ментално здравље Брчко Дистрикт БиХ од 15.03.2001. године и налаз лекара специјалисте неуропсихијатра др М. Сибоњића од 26.04.2004. и 12.09.2011. године и налаз докторке медицине Садине Османовић од 03.09.2012. године који су прегледали и лечили Буквић Мухамеда суд је одредио допунско вештачење прегледом медицинске документације и то картона Центра за ментално здравље Брчко Дистрикт БиХ од 15.03.2001. године за оштећеног Буквић Мухамеда као и налаза и мишљења лекара специјалисте неуропсихијатра др М. Сибоњића од 12.09.2011. и од 26.04.2004 и 03.09.2012. године, а на околност способности да оштећени Буквић Мухамед приступи у овај суд ради давања исказа у својству сведока оштећеног, те о процесној способности његовој приликом давања исказа које је дао у својству сведока на записницима пред Кантоналним судом у Тузли од 29.10.1997. и пред Аустралијском федералном полицијом на записнику од 22.12.2010. године, а који се налази у списима предмета.

Читањем допунског налаза и мишљења комисије вештака Института за судску медицину сасатвљене од проф.др Савић Слободана, проф.др Стојанов Петра и проф.др Ковачевић Ратка од 06.10.2014. године утврђено је да је Комисија лекара вештака дала допуну мишљења и то да на основу накнадно достављене медицинске документације не постоје медицинске чињенице које би могле да утичу на промену првобитно датог мишљења тако да Комисија лекара вештака у целини остаје при основном налазу и мишљењу. Комисија је поново предложила да Буквић Мухамед буде прегледан у некој од референтних здравствених установа у Аустралији, где би од стране одговарајућих специјалиста (пулмолог, васкуларни хирург) било објективно утврђено да ли његово тренутно телесно здравствено стање дозвољава путовање у Србију и омогућава његово присуствовање главном претресу и давање исказа пред судом. Такође је неопходно урадити и нови психијатријски преглед у Аустралији из кога би вештаци могли да закључују о питањима релевантним за судски поступак.

Судски вештак неуропсихијатар проф.др Ковачевић Ратко испитан на главном претресу дана (30.01.2015.) године, а обзиром да је то у домену вештака неуропсихијатра и обзиром да комисија вештака Института за судску медицину у

свом допунском налазу од 06.10.2014. године није одговорила на питање суда о процесној способности оштећеног Буквић Мухамеда када је давао изјаву и то 29.10.1997. године пред Кантоналним судом у Тузли и 22.12.2010. године пред Аустралијском федералном полицијом. Навео је да је извршио увид у изјаве оштећеног Буквић Мухамеда дате 1997. године, и 2010. године, као и цртеж, скице из 2010. године. Оно што карактерише ове исказе је мноштво чињеница и мноштво детаља који су изнесени у њима. Што се тиче поређења личности и способности оштећеног Буквић Мухамеда са поменутих исказима које је дао вештак не може поуздано да се изјасни, јер мора да има више информација о његовој личности, о његовим способностима, о могућностима казивања, давања исказа, могућностима упамћивања, поготово ако би му се могла поставити нека питања која би се тичала његовог здравља, у последње време његовог лечења, начина лечења, узимања терапије и слично. Према постојећој документацији коју смо имали он има постављену дијагнозу психозе, односно прецизније шизофреније, међутим постоји и налаз доктора Душана Кеџмановића који је прегледао оштећеног и који је изразио сумњу у постојање шизофреније, такође је изразио одређену сумњу и у терапију која је препоручена и коју је узимао, тако да је вештак предложио да уколико би постојала могућност да би требало оштећеног неко да прегледа, односно да буде прегледан и испитан у референтној психијатријског установи у Аустралији и да се тај налаз пошаље и то би био сигурно овако врло поуздан и веродостојан документ, медицинска чињеница на основу које би се прецизније могло утврдити да ли се могу прихватити ранији искази оштећеног. На основу документације којом суд располаже вештак не може имати увид у садашње психичке способности оштећеног, нити његове способности сведочења. Да ли је оштећени душевни болесник и да ли уопште болује од схизофреније, ту сумњу је прво изразио професор Душан Кеџмановић када је прегледао оштећеног. Ту сумњу би вештак могао да отклони и садашњим прегледом и онда би се могла утврдити његова душевна способност са сигурношћу. Док документација којом тренутно располаже вештак не омогућава му такво изјашњење, те се судски вештак психијатар др Ратко Ковачевић није могао изјаснити о процесној способности ошт. Буквић Мухамеда у вези са давањем његових исказа пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред Аустралијском федералном полицијом 2010. године.

Како судски вештак неуропсихијатар др Ратко Ковачевић није могао одговорити на питање суда о томе да ли је оштећени Буквић Мухамед био процесно способан приликом давања својих исказа пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред Аустралијском федералном полицијом 2010. године, то је суд наредбом К-По2 бр.5/14 од 23.02.2015. године одредио психијатријско вештачење оштећеног Буквић Мухамеда од стране комисије вештака проф.др Александра Јовановића неуропсихијатра и психолога др Наде Јанковић, а који раде при КЦС Клиници за психијатрију - Одсек за судску психијатрију која је по налажењу суда изузетно референтна установа за овакву врсту вештачења и у односу на појединца вештака др Ратка Ковачевића сад је вештачење поверено комисији вештака проф.др Александру Јовановићу психијалисти неуропсихијатрије и судске психијатрије и проф.др Нади Јанковић специјалисти медицинске психологије, а на околности процесне способности сведока-оштећеног Буквић Мухамеда у вези исказа које је дао на записнику од 29.10.1997. године пред Кантоналним судом у Тузли и на записнику од 22.12.2010. године пред Аустралијском федералном полицијом.

Читањем налаза и мишљења комисије вештака КЦС Клиника за психијатрију - Одсек за судску психијатрију сасављене од проф.др Александра Јовановића, специјалисте неуропсихијатрије и судске психијатрије и проф.др Наде Јанковић, специјалисте медицинске психологије од 11.03.2015. године утврђено је да је Комисија лекара вештака на основу расположиве медицинске документације дала мишљење да се сведок ошт. Мухамед Буквић лечи психијатријски од 1974. године од душевне болести схизофреније која има епизодичан ток, тј. испољава се повременим погоршавањима (шубови) у којима су испољени тешки поремећаји душевних способности (отуђење од стварности, чулне обмане, сумануте идеје, те слабост воље и нагона), као и периодима побољшања (ремисије) кад нема знакова и симптома болести или када су они изражени у благој мери тако да не ремете у значајној мери душевне способности и свакодневно функционисање. У извесним случајевима схизофренија може да има напредујући ток са трајним и тешким пропадањем личности и интелигенције, али у конкретном случају нема чињеница које би на то указивале. Увидом у исказе, а имајући у виду и расположиву медицинску документацију, у сведока ошт. Мухамеда Буквића у време саопштавања предметних исказа на записнику од 29.10.1997. године пред Кантоналним судом у Тузли и на записнику од 22.12.2010. године пред Аустралијском федералном полицијом, не уочавају се психопатолошки елементи који би указивали на било какав тежак пормећај душевних способности који би са психијатријског и психолошког становишта довео у питање његову способност да учествује у судском поступку у својству сведока оштећеног. С обзиром на напред наведено мишљење је да је сведок ошт. Мухамед Буквић у време саопштавања предметних исказа на записнику од 29.10.1997. године пред Кантоналним судом у Тузли и на записнику од 22.12.2010. године пред Аустралијском федералном полицијом, био процесно способан.

Судски вештак неуропсихијатар проф.др Александар Јовановић, испред Комисије КЦС Клиника за психијатрију - Одсек за судску психијатрију испитан на главном претресу дана 19.03.2015. године навео је да је Комисија у којој су били он и проф. др Нада Јанковић, специјалиста психологије пажљиво проучила предмет вештачења и дали су у свом мишљењу опис и природу болести од које болује оштећени Буквић Мухамед, а на основу постојеће документације те дали своје мишљење о евентуалном утицају на његову способност да да исказе, а у које су вештаци извршили увид пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред Аустралијском федералном полицијом од 2010. године у налазу и мишљењу су навели комплетну медицинску документацију из Аустралије те затим здравствени картон у копији за ошт. Буквић Мухамеда у који су извршили увид, а о његовом лечењу у Брчком, као и налаз и мишљење Комисије Института за судску медицину. Навели су да ошт. Буквић Мухамед од 1974. године болује од схизофреније те да има периоде, јер је то таква болест када има периоде погоршања и ремисије када се осећа добро. Вештак проф др. Александар Јовановић је навео да период погоршања ове болести је типичан ток испољавања болести у мање ретком броју случајева где ова болест иде прогресивно и исход је деменција, али такви елементи на основу медицинске документације нису констатовани код ошт. Буквић Мухамеда, јер обзиром да он болује од схизофреније од 1974. године и када би се ова болест код њега прогресивно развијала он би имао комплетно пропадање и дијагноза би била другачија. Вештак је навео да су вештаци детаљно читали и анализирали исказе ошт. Буквић Мухамеда пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред Аустралијском федералном полицијом од 2010. године, а који су им прдочени и у

њиховом садржају формално гледано они нису нашли неке елементе који би указивали на елементе схизофреног процеса као што су неке бизарности, несувислости, противуречности и вештаци су имали прилике у великом броју случајева да на жалост и разговарају са жртвама и читају њихове исказе и то што овде стоји, а вештак каже да не може да утврђује материјалну истину која је на страни суда и у то не жели да улази, али са психопатолошког становишта не постоји ништа што би указало код ошт. Буквића као на неког човека који је луд, шизофрен, отуђен од стварности. Значи да је нешто било што би одударало, што би било атипично, што би било суспектно наутицај психопатолошког процеса, својствено схизофренији, а на веродостојност овог исказа са психијатријског и психолошког становишта, вештаци би то суду сигурно преодчили. Вештак је даље навео да свако ко се бави професионално истрагом саслушавањем људи у судском поступку једноставно лудило, као и кашаљ није лако сакрити, једноставно би вероватно то и лаик кад имате човека који је у растуру због душевне болести од које болује и лаик то може да уочи.

Бранилац опт. Поп Костић Бобана, адв. Теодор Гаврић, као ни тужилац ни оптужени нису имали питања за проф др. Александра Јовановића с тим што је бранилац адв. Теодор Гаврић ставио примедбу како судски вештак психијатар проф. др Ратко Ковачевић када је испитавн пред судом није могао да се изјасни о процесној способности ошт. Буквић Мухамеда приликом давања исказа пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред Аустралијском федералном полицијом од 2010. године на шта је проф др. Александар Јовановић изјавио да нема ништа да дода ни да одузме да је ово мишљење Комисије у којој је он радио, а да мишљење других вештака њих не обавезује пошто Комисија не заснива своје мишљење на мишљењу других вештака.

Суд је у целости прихватио налаз и мишљење вештака КЦС у саставу проф. др Александар Јовановић, специјалиста неуропсихијатрије и судске психијатрије и проф. др Нада Јанковић, специјалиста медицинске психологије обзиром да странке нису имале примедби на налаз и да је исти урађен у свему у складу са правилима струке, и да се ради о референтној здравственој установи за психијатрију при КЦС Клиници за психијатрију Одсек за судску психијатрију, те да је реч о комисији два стручњака различитих профила проф. др Александру Јовановићу специјалисти неуропсихијатрије и судске психијатрије и проф. др Нади Јанковић специјалисти медицинске психологије, те суд налази да је овај налаз дат од референтне установе за судску психијатрију и то у саставу Комисије, у односу на изјашњење проф. др Ратка Ковачевића – вештака појединца на главном претресу који је навео да не може да се изјасни о процесној способности сведока-оштећеног Буквић Мухамеда а у вези његових исказа које је давао 1997. и 2010. године, а који се налазе у списима предмета.

Читањем извештаја службе БИЗ-а – Војне евиденције Брчко Дистрикта бр. 05-12-16/09 од 11.03.2009. године утврђено је да је Поп Костић Бобан, од оца Предрага, рођен 10.01.1965. године у Мостару био припадник Оружаних снага бивше СФРЈ односно Војске Републике Србије, ВП 7410 Брчко, Прва посавска пешадијска бригада од 08.05.1992. године до 25.09.1992. године, када је самовољно напустио ратну јединицу.

Читањем извештаја полиције Дистрикта Брчко – Јединица крим.полиције, Одељење за јавни регистар од 23.01.2009. године утврђено је провером кроз евиденцију пријаве-одјаве пребивалишта да Поп Костић Бобан не поседује возачку дозволу издату од стране јавног регистра Пододељења за лична документа Брчко Дистрикта БиХ, нити је евидентиран у електронској бази ЦИПС-а односно не поседује ЦИПС-ову личну карту издату од стране јавног регистра Пододељења за лична документа Брчко Дистрикта БиХ. Такође није евидентиран у електронској бази путних исправа односно не поседује путну исправу издату од стране јавног регистра Пододељења за лична документа Брчко Дистрикта БиХ. Утврђено је да има пријављено пребивалиште у старој картотеци на адреси Р Ахметбашића бр. 83 од 25.11.1982. године и личну карту издату од стране Полиције Брчко дана 23.04.1992. године.

Читањем уверења о држављанству за Поп Костић Бобана од 26.05.2010. године утврђено је да је Поп Костић Бобан уписан у књигу држављана у Брчком, која се води за насељено место Брчко на страни 262, под редним бројем 8 за 1983 годину.

Читањем копије картона пребивалишта и картона личне карте за Поп Костић Бобана утврђено је да Поп Костић Бобан од дана 25.11.1982. године има пријављено пребивалиште у Брчком, ул. Р Ахметбашића бр. 83, као и да му је дана 23.04.1992. године издата лична карта рег. бр. 1921/92, сер. бр. 05408891.

Читањем депеше НЦБ Сарајево од од 29.01.2009. године и 13.01.2011. године утврђено је да је Поп Костић Бобан стекао држављанство Републике Србије 2005. године и има пријављено пребивалиште на територији Републике Србије.

Читањем изјаве оштећеног Буквић Мухамеда од 18.09.2013. године о сагласности уступања кривичног гоњења правосудним органима Републике Србије утврђено је да је Буквић Мухамед дао своју изричиту сагласност да се окр. Поп Костић Бобан може кривично процесуирати пред правосудним органима Републике Србије, где има пребивалиште, за кривична дела која је починио за време рата 1992.-1995. године, на подручју Општине Брчко, БиХ.

Читањем правноснажне пресуде Основног суда Брчко Дистрикта бр. Кп-218/05 од 18.10.2005. године утврђено је да је Симоновић Константин оглашен кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СФРЈ и осуђен је на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, јер је у периоду од почетка маја месеца 1992. године до краја јула 1992. године у Брчком - логору „Лука“ заједно са другим лицима издавао наредбе, свакодневно вршио мучења, нечовечно поступање, противзаконито одводио у концентрационе логоре, наносио велике патње, повређивао телесни интегритет и здравље цивилног становништва и силовао женска несрпска цивилна лица. У изреци наведене пресуде под тачком четири је наведено да је окр. Симоновић Константин дана 07.05.1992. године у Брчком приликом испитавања заточеника Буквић Мухамеда у логору „Лука“ истог терао да напише изјаву „ја желим да ме убију“, након чега га је тукао палицом по леђима, глави и прстима руку, услед чега је исти задобио повреде и за последицу трајни деформитет палца деснеруке, а потом накнадно у још једном моменту га такође тукао палицом по леђима и глави и преко очију услед чега је

Буквић задобио повреду у виду ишчашења левог рамена, па је услед задобијених повреда на глави и јаких болова изгубио свест.

Читањем замољнице за пружање међународне правне помоћи надлежном правосудном органу САД за сведока Дервишевић Нермина од 04.06.2014., 15.09.2014. и 20.11.2014. године и замољнице за пружање међународне правне помоћи надлежном органу Аустралије за оштећеног Буквић Мухамеда од 07.10.2014. и 05.11.2014. године утврђено је да је на основу Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима замољним путем преко надлежног органа замољене државе Аустралије и САД затражено указивање међународне правне помоћи надлежном правосудном органу ових земаља, ради доставе позива за главне претресе за сведока-оштећеног Буквић Мухамеда и сведока Дервишевић Нермина у кривичном поступку против опт. Поп Костић Бобана, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ.

Читањем отвореног телеграма Амбасаде Републике Србије Вашингтон САД Конзуларног одељења, потписаног од стране саветника Милан Варадиновића од 24.10.2014. године који је достављен суду преко Министарства правде Републике Србије упућеног преко Министарства правде Републике Србије утврђено је да је Амбасада Републике Србије Вашингтон САД и то саветник Милан Варадиновић обавестио овај суд да је Министарство правде САД покушало да ступи у контакт са сведоком Дервишевић Нермином, али је Дервишевић тврдио да не зна о чему се ради и спустио слушалицу надлежним органима из ког разлога су тражили додатне информације о Дервишевићу на основу којих би могли да му издају наређење којим га обавезују да сведочи. Конкретно тражили су да им се достави неко средство за идентификацију као нпр. датум рођења, висину, тежину, ожиљке, место рођења, име родитеља и/или фотографију тј. копију личног документа.

Читањем отвореног телеграма Амбасаде Републике Србије Вашингтон САД, саветника Милан Варадиновића од 12.09.2014. године упућеног преко Министарства правде Републике Србије утврђено је да је Амбасада Републике Србије Вашингтон САД и то саветник Милан Варадиновић обавестио овај суд да је Америчко министарство правде ступило поново у контакт са лицем Дервишевић Нермин, доставили су слику тог лица коју им је доставило Министарство правде уз молбу да се у Србији пронађе особа која би извршила позитивну идентификацију ове личности као особе чије сведочење наша страна тражи, као и да ће тек након овакве идентификације америчко Министарство правде бити у могућности да обавезе именованог да да свој исказ.

Читањем извештаја из казнене евиденције за оптуженог Поп Костић Бобана ПУ Лесковац Стр. пов. бр. 235-1/2325/14 од 07.04.2014. године утврђено је да оптужени није осуђиван.

Читањем извештаја из казнене евиденције за оптуженог Поп Костић Бобана МУП ХНЖ Управа полиције Сектор криминалистичке полиције број 02-02/3-1-1012/123П од 13.04.2012. године утврђено је да оптужени није осуђиван.

Читањем извештаја из Казнене евиденције ПУ за град Београд за оптуженог Поп Костић Бобана од 10.04.2014. године суд је утврдио да оптужени није осуђиван.

Читањем маил АФП-а од 13.02.2015. године потписан од стране Брендана Палмера утврђено је да је Мухамед Буквић изразио забринутост да да свој исказ путем видео конференцијске везе.

Читањем маила АФП-а од 20.02.2015. године потписан од стране Мелани Линдер у коме обавештава овај суд да је господин Буквић Мухамед по пријему потврде од српских власти да се сведочење не може обавити телефонским путем, већ да се може обавити само видео линком, повукао своју изјаву и навео да не жели да сведочи. Аустралијска федерална полиција потврђује и обавештава суд да тест за видео линк који је био заказан за 20.02.2015. године неће бити потребан јер је сведок одбио сведочење. Господин Буквић је изнео своје разлоге због којих не жели да сведочи, а које је Аустралијска федерална полиција већ раније саопштила српским властима у ранијим маил-овима је навео да се боји за своју сигурност и сигурност своје породице. Пошто је сведок одустао од пружања помоћи у овом предмету, аустралијске власти нису у могућности да га натерају да сведочи из којих разлога се и закључује овај предмет.

Одбрану оптуженог Поп Костић Бобана у делу у коме се изјашњавао да је маја месеца 1992. године, када је почео оружани сукоб у Босни и Херцеговини, који има карактер међународног оружаног сукоба, био у Брчком и да је био припадник Прве посавске пешадијске бригаде Војске Републике Српске од 08. маја 1992. до 25. септембра 1992. године, када је јединицу самовољно напустио, суд је прихватио, јер је његова одбрана у овом делу логична и у сагласности је са свим изведеним доказима у току поступка. Међутим, одбрану оптуженог у делу где тврди да није извршио наведено кривично дело односно да није дао комад папира ошт. Буквић Мухамеду на коме му је рекао да напише своје име, као и датум када жели да буде убијен, нити да га је тукао металним боксером у пределу лица, носа, уста и изнад десне обрве, док је оштећени Буквић Мухамед био као цивилно лице бошњачке националности, затворен у логору „Лука“ у Брчком, суд није прихватио, јер је оваква одбрана оптуженог нелогична и неубедљива и у супротности је са исказом ошт. Буквић Мухамеда, који се јасно и недвосмислено у два наврата и то пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред федералним агентом АФП у Аустралији 2010. године у временском размаку од тринаест година, на готово идентичан начин се изјашњавао о критичном догађају, наводећи да је опт. Поп Костић ушао у канцеларију у коју су га претходно довели и приморао га да на комаду папира напише своје име и када хоће да га убију, почео је да га удара, као и да док га је Симоновић Константин ударао бејзбол палицом по леђима и глави, док га је оптужени Поп Костић Бобан испитивао где су му рођаци и док је писао, притом наводећи да га је тада Поп Костић који је стиснутом шаком десне руке користећи метални боксер на десној руци, ударао у пределу лица, разбивши му вилицу и зубе и ударао га је у нос, ударао га је и по глави, имао је посекотину изнад десне обрве и на усни, док је у левој руци држао нож, док му је Симоновић поломио ребра. Оштећени је по налажењу већа на логичан и јасан начин објаснио како је дошло до извршења овог кривичног дела чак и цртајући скицу логора. По мишљењу суда оштећени није имао ниједан разлог да оптуженог неосновано терети, а да се догађај није десио на начин како је он то навео у свом исказу. Оваквим својим поступањем оптуженог код оштећеног је имало за последицу телесно повређивање и психичко мучење стварањем код оштећеног страха за живот и телесни интегритет високог интензитета, тим пре што је оштећени Буквић Мухамед као цивилно лице

критичном приликом био затворен у логору „Лука“, претходног дана му је убијен рођени брат Митхад, да је оштећени психички мучен од стране Поп Костић Бобана на тај начин што му је дао празан папир и наредио му је да напише своје име и презиме и датум када жели да буде убијен, да су га 10.05.1992. године у канцеларији тукли опт. Поп Костић Бобан и Симоновић Константин и то тако где му је Поп Костић Бобан у канцеларији објекта логора „Лука“ прво наредио да на папиру напише своје име и датум кад хоће да га убију, да би потом стиснутом шаком десне руке на којој је имао метални боксер оштећеног ударао по лицу и глави за које време туче је у левој руци држао нож, те тако оштећеног телесно повредио и психички мучио стварањем код њега страха за живот и телесни интегритет високог интензитета, а обзиром да је оштећени био заточен као цивилно лице бошњачке националности у логору, без могућности да се брани, а претходно је видео убијање и страдање других лица у логору, те је тако психички мучен и задобио је телесне повреде, те претрпео страх високог интензитета, страхујући за свој живот и телесни интегритет.

Што се тиче радње психичког мучења она се састоји у наређењу оптуженог оштећеном, да напише своје име и датум када хоће да га убију, које чињенице су без сумње код оштећеног створиле страх за живот и телесни интегритет високог интензитета, чиме су остварена обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, описана у појму мучења и то психичког мучења, тим пре што су испитани сведоци посведочили да су нека затворена лица бошњачке националности која су заједно била у логору са оштећеним Буквићем, убијена, а што се уосталом десило и са братом оштећеног Буквића, Митхадом Буквићем, о чему је оштећени такође сведочио пред судом.

Исказима сведока Дероњић Џафера и Камберовић Хасана у делу у коме су се изјашњавали да су у логору „Лука“ видели испребијаног ошт. Буквића, који је по њиховом сведочењу толико био испребијан да нису могли да га препознају, суд је у потпуности прихватио, јер су њихови искази логични и у сагласности су са исказом оштећеног којем је суд поклонио веру. Суд је прихватио и као логично објашњење сведока Дероњић Џафера у делу у коме је објашњавао разлику у својим исказима, а везано за датум када је доведен у логор „Лука“, налазећи да је исказ овог свеока логичан и за суд је пружио логично објашњење због чега је у његовом првом испитивању унет погрешан датум његовог довођења у „Луку“. Такође је сведок на логичан начин објаснио и у свему прихватљиво и за овај суд због чега раније није споменуо да му је ошт. Буквић рекао да га је тукао неки Поп, јер је логично објаснио да је више пута саслушаван и да је одмах чим је видео међу својим белешкама шта му је рекао ошт. Буквић то одмах пред судом и рекао.

Исказу сведока Дервишевић Нермина суд је поклонио веру, јер се сведок изјашњавао само о чињеницама које су му лично познате односно оно што је лично видео односно да је оптуженог Поп Костића, виђао код комшије, како је тада оптужени био обучен односно да су му униформа и обућа биле кржаве, шта је тада причао - да се хвалио да је убијао људе и да је користио термин чишћење, при том свом исказу не додајући ништа што лично није видео односно да нема непосредних сазнања о догађају када је претучен оштећени.

Исказ сведока Симоновић Константина да не познаје оптуженог и да му није познат оштећени, суд није прихватио, јер је његов исказ нелогичан и

неубедљив у супротности је са исказом ошт. Буквић Мухамеда, а који се јасно изјаснио у својим исказима да га је поред ошт. Поп Костића тукао и сведок Симоновић. Такође у прилог нелогичности изказа овог свеока иде и чињеница да је исти осуђен на казну затвора у трајању од шест година пресудом Основног суда Брчко Дистрикта бр. КП-218/05 од 18.10.2005. године, због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СФРЈ, јер је у периоду од почетка маја месеца 1992. године до краја јула 1992. године у Брчком - логору „Лука“ заједно са другим лицима издавао наредбе, свакодневно вршио мучења, нечовечно поступање, противзаконито одводио у концентрационе логоре, наносио велике патње, повређивао телесни интегритет и здравље цивилног становништва и силовао женска несрпска цивилна лица, а у изреци наведене пресуде под тачком пет је јасно описано да је окр. Симоновић Константин дана 07.05.1992. године у Брчком приликом испитавања заточеника Буквић Мухамеда у логору „Лука“ истог терао да напише изјаву „ја желим да ме убију“, након чега га је тукао палицом по леђима, глави и прстима руку, услед чега је исти задобио повреде и за последицу трајни деформитет палца десне руке, а потом накнадно у још једном моменту га такође тукао палицом по леђима и глави и преко очију услед чега је Буквић задобио повреду у виду ишчашења левог рамена, па је услед задобијених повреда на глави и јаким болова изгубио свест.

Оптужени Поп Костић Бобан у својој одбрани негира само предузете радње мучења и повређивања према оштећеном Буквић Мухамеду које представљају радњу овог кривичног дела, а која одбрана је у овом делу по оцени суда неоснована јер ни једним доказом није потврђена, а са друге стране искази ошт. Буквић Мухамеда од 1997. и 2010. године које је суд прочитао на главном претресу, су с друге стране детаљни, по оцени суда убедљиви јер је ошт. Буквић у размаку од 13 година скоро идентично описивао шта му се дешавало док је као цивилно лице бошњачке националности био затворен у логору „Лука“ за време немеђународног унутрашњег сукоба у Брчком између српских, бошњачких и хрватских оружаних формација, 1992. године. Радње које је оштећени описивао, а које је према њему предузимао ошт. Поп Костић Бобан за кога оштећени зна да му је надимак „Поп“ незнајући да је то део његовог презимена, знао је и да је мајка оптуженог по националности Муслиманка, као и да се оптужени мало забављао са његовом ћерком, а које чињенице су тачне и које ни оптужени није негирао, а њих су потврдили и други овде саслушани сведоци.

Суд је ценио и тезу браниоца ошт. Поп Костић Бобана, адв. Теодора Гаврића коју је дао у завршној речи да нема ниједног доказа у списима предмета који доказује кривицу његовог браниоца, те да постоје несагласности у исказима сведока-оштећеног датих пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред АФП 2010. године и да није испоштовано начело непосредности Законика о кривичном поступку, али је нашао да су наводи браниоца ошт. Поп Костића Бобана дати у завршној речи неосновани, јер по налажењу овог суда сведок-ошт. Мухамед Буквић даје идентичне исказе и пред Кантоналним судом у Тузли 1997. године и пред АФП 2010. године, а његово казивање је поткрепљено и осталим изведеним доказима током главног претреса, испитивањем сведока Дерић Џафера, те читањем исказа сведока Камберовић Хасана, који је у међувремену преминуо и сведока Дрвишевић Нермина, чији је долазак пред суд био знатно отежан, обзиром да сведок живи у САД. Не може се прихватити ни теза браниоца ошт. Поп Костић Бобана дата у завршној речи да суд није испоштовао начело непосредности

Законика о кривичном поступку, јер суд и поред многобројних напора није успео да испита непосредно сведока-ошт. Буквић Мухамеда који живи у Аустралији, реч је о човеку старосне доби 66 година и доста тешког здравственог стања што се може утврдити и из медицинске документације у списима предмета, а осим тога суд је покушавао у три наврата да видеоконфернцијском везом омогући испитивање овог сведока на главном претресу, успоставио је са њим контакт и он је најпре пристао да да исказ видеоконфернцијском везом, а затим се предомислио па је то одбио бојећи се за своју безбедност и безбедност своје породице у Брчком и тражио је да исказ да путем телефона, међутим, суд му је објаснио да Законик о кривичном поступку не предвиђа давање исказа путем телефона, нити да постоје његови разлози за бригу за безбедност његове породице у Брчком, након чега је ошт. Буквић Мухамед одбио да да исказ видео-конфернцијском везом.

Опште је позната чињеница да је наведени оружани сукоб био између осталих разлога и етнички мотивисан. Пре отпочињања оружаног сукоба овако мотивисана кривична дела нису вршена на широко распрострањен и оружаном организован начин. По времену, месту и начину извршења извршено кривично дело је последица произашла из евидентно постојећег оружаног сукоба, које као такво или слично не би било извршено да тог сукоба није било односно у мирнодопским условима.

Ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 КЗ СРЈ може бити извршен само за време рата, оружаног сукоба или окупације, а појам оружаног сукоба обухвата не само међународни оружани сукоб, већ и унутрашњи оружани сукоб уколико су испуњени услови из II Допунског Протокола из 1977. године, уз Женевску конвенцију из 1949. године.

Оружани сукоб постоји свуда где се прибегло оружаном сили између држава или продуженом оружаном насиљу између власти и организованих наоружаних група или пак између таквих група унутар једне државе. Наведена дефиниција оружаног сукоба обухвата оба типа сукоба – унутрашњи и међународни. Мора постојати блиска повезаност оружаног сукоба и дела оптуженог са тим сукобом.

Када постоји оружани сукоб и рат као објективне околности, као и утврђене чињенице које ове околности повезују са кривичним делом, морају се применити правила међународног права садржана у Конвенцијама од 12.08.1949. године које су ратификоване од стране ФНРЈ.

IV Женевска конвенција о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, примењује се у случају објављеног рата или сваког другог оружаног сукоба који избије између двеју или више високих страна уговорница чак и ако једна од њих није признала ратно стање, како је то описано у члану 2 ове Конвенције. У члану (3) став 1 тачка 1 а) наведене Конвенције, предвиђена је обавезна примена одређених одредби у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од високих страна уговорница. Овом одредбом предвиђено је да се према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било ког другог узрока, поступа у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или

убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било коме другом сличном мерилу. У том циљу забрањене су и забрањује се у свако доба и на сваком месту према наведеним лицима између осталог повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења.

Одредба члана 4 став 1 напред наведене Конвенције предвиђа да заштићена лица имају право у свакој прилици, на поштовање своје личности, својих породичних права, својих верских убеђења и обреда, својих навика и својих обичаја. С њима ће се, у свако доба, поступати човечно и она ће нарочито бити заштићена од сваког насиља или застрашивања, од увреда и јавне радозналости.

Такође, члан 27 став 1 ове Конвенције предвиђа да заштићена лица имају право у свакој прилици, на поштовање своје личности, својих породичних права, својих верских убеђења и обреда, својих навика и својих обичаја. С њима ће се, у свако доба, поступати човечно и она ће нарочито бити заштићена од сваког насиља, или застрашивања, од увреда и јавне радозналости.

Допунски Протокол II уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба чланом 13 став 2 предвиђа да цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом.

Имајући у виду напред наведено, суд је на несумњив начин утврдио да је оптужени поступао у свему како је то описано у изреци пресуде и радње оптуженог је правно квалификовао као кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ. у конкретном случају суд је применио закон који је важио у време извршења кривичног дела и то КЗ СРЈ (Службени лист СФРЈ, бр. 44/76, 34/84, 74/87, 57/89, 3/90 и 38/90 и Службени лист СРЈ бр. 35/92, 37/93 и 24/94) као повољнији у односу на оптуженог.

За остварење обележја овог кривичног дела није неопходно да извршилац зна да својим поступањем крши правила међународног права, јер повреде овог права представљају објективни услов кажњивости, па свест о томе да се ова правила крше није неопходна.

На основу напред утврђеног чињеничног стања суд је нашао да су се у радњама опт. Поп Костић Бобана стекла сва субјективна и објективна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, јер је оптужени за време оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине, који се водио између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у периоду од 1992. до 1995. године, као припадник Прве посавске пешадијске бригаде Војске Републике Српске ВП 7410 Брчко – као припадник војне јединице на страни српског народа, кршио правила међународног права и у формираном логору „Лука“ у Брчком, затворено цивилно лице оштећеног Буквић Мухамеда дана 10. маја 1992. године телесно повредио и психички мучио, тако што је оштећеног извео из просторије где је био затворен и одвео у једну канцеларију објекта логора „Лука“, где му је прво наредио да на папиру напише своје име и датум кад хоће да га убију, да би потом стиснутом шаком десне руке на којој је имао метални боксер, оштећеног ударао по лицу и глави, а за које време туче је у левој руци држао нож, те

тако оштећеног телесно повредио и психички мучио стварањем код њега страха за живот и телесни интегритет високог интензитета,

Како није било ниједне околности која би доводила у питање урачунљивост оптуженог у смислу чл. 22 Кривичног закона, из свих прикупљених доказа произилази да је оптужени Поп Костић Бобан извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, у време, на месту и начин како је то наведено у изреци ове пресуде.

Суд налази да је опт. Поп Костић Бобан поступао са директним умишљајем приликом извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, јер је био способан да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, односно био је свестан да начин на који је критичном приликом поступао и то да је оштећеног, који је био затворено цивилно лице у формираном логору Лука у Брчком, најпре извео у једну од канцеларија и наредио му да на папиру напише своје име, као и датум када жели да га убију, а потом га ударао десном руком на којој је имао метални боксер по лицу и телу, док је у левој руци држао нож, што је имало за последицу телесно повређивање и психичко мучење стварањем код оштећеног страха за живот и телесни интегритет високог интензитета и био је свестан забрањености ових својих радњи чије је извршење и хтео.

Приликом одлучивања о врсти и тежини кривичне санкције суд је ценио све околности из чл. 41 КЗ СРЈ које могу утицати да казна буде блажа или тежа, па је од олакшавајућих околности на страни опт. Поп Костић Бобана ценио његове породичне прилике, чињеницу да је ожењен и да је отац једног малолетног детета које издржава од рада у ауто-перионици, као и да је неосуђиван, протек времена од извршења кривичног дела. Отежавајућих околности на страни оптуженог није било, па је напред наведене олакшавајуће околности суд опт. Поп Костић Бобану ценио као нарочито олакшавајуће околности, те је применом чл. 42 ст. 1 тач. 2 и чл. 43 ст. 1 тач. 1 КЗ СРЈ ублажио казну испод законског минимума и осудио га на казну затвора у трајању од 2 (две) године.

Суд је нашао да ће се изреченом казном затвора у трајању од 2 (две) године у односу на оптуженог постићи сврха кажњавања у смислу чл. 33 КЗ СРЈ односно постићи циљеви како специјалне тако и генералне превенције, те да се на овакав начин изражава адекватна друштвена осуда за учињено кривично дело, јача морал и учвршћују обавезе поштовања закона.

На основу чл. 258 ст. 4 ЗКП суд је оштећеног Буквић Мухамеда ради остваривања имовинско-правног захтева упутио на парнични поступак обзиром да подаци кривичног поступка нису пружали поуздан основ ни за делимично ни за потпуно пресуђење.

Суд је на основу одредбе чл. 261 ст. 1 тач. 1, 7 и 9, чл. 262 и чл. 264 ЗКП обавезао опт. Поп Костић Бобана да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 263.862,86 динара, а који се односе на трошкове вештачења од стране Комисије вештака Института за судску медицину сасатвљене од проф. др Савић Слободана специјалисте суд. медицине, проф. др Стојанов Петра специјалисте опште и васкуларне хирургије и проф. др Ковачевић Ратка неуропсихијатра од 29.05.2014. године у износу од 77.273.08 динара и трошкове допунског вештачење

од стране исте Комисије од 06.10.2014. године у износу од 20.478,00 динара, трошкове на име приступа члана Комисије проф. др Ковачевић Ратка на главне претресе дана 02.06.2014. године у износу од 14.302,78 динара и 30.01.2015. године у износу од 14.000,00 динара, трошкове вештачења од стране Комисије вештака КЦС Клиника за психијатрију – Одсек за судску психијатрију сасатвљене од проф. др Александра Јовановића, специјалисте неуропсихијатрије и судске психијатрије и проф. др Наде Јанковић, специјалисте медицинске психологије од 11.03.2015. године у износу од 96.000,00 динара, трошкове на име приступа члана Комисије проф. др Александра Јовановића на главни претрес дана 19.03.2015. године у износу од 14.929,00 динара, као и трошкове на име приступа на главни претрес сведока Деронић Џафера у износу од 9.000,00 динара и сведока Симоновић Константина у износу од 2.880,00 динара. Такође је суд обавезао оптуженог да на име трошкова - судског паушала плати износ од 15.000,00 динара у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а при чему је суд имао у виду дужину трајања и сложеност овог кривичног поступка, те имовинске прилике оптуженог, да зарађује месечно 200 еура радећи у перионици аутомобила и да издржава малолетно дете и по налажењу суда плаћањем трошкова кривичног поступка на које је суд обавезао окривљеног неће бити угрожена његова egzистенција нити лица која је по закону дужан да издржава.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Поп Костић Бобана адв. Теодора Гаврића да се у допуну доказног поступка испитају у својству сведока родитељи Поп Костић Бобана - Поп Костић Предраг и Поп Костић Едиба, као неоснован, а на околности када је дошао у Брчко, зашто је ишао у логору Луку, да ли је некоме помагао и уколико јесте коме је помагао, као и на околност да је рођен у мешовитом браку, јер су предложени сведоци пре свега привилеговани сведоци (родитељи оптуженог), као и да исти нису били непосредни очевици догађаја односно нису ни били у Брчком у време догађаја, а о целом догађају могу имати само посредна сазнања односно оно што су чули из приче оптуженог или од других људи из свог окружења, а чињеница да је оптужени рођен у мешовитом браку није спорна, као и да му је отац Србин, а мајка Муслиманка.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Поп Костић Бобана адв. Теодора Гаврића за саслушање у својству сведока Алихоџић Сеада, Стефановић Миодрага и Митровић Ранка, а на околности војног ангажовања оптуженог и на околности где је био током маја 1992. године и у којој је јединици имао распоред, јер је још на припремном рочишту учињено неспорним да је оптужени Поп Костић Бобан од 08. маја 1992. године био у Брчком и да је био припадник Прве посавске пешадијске јединице Војске Републике Српске ВП 7410 Брчко до 25. септембра 1992. године, када је јединицу самовољно напустио, те би испитивање ових сведока водило само одуговлачењу овог кривичног поступка.

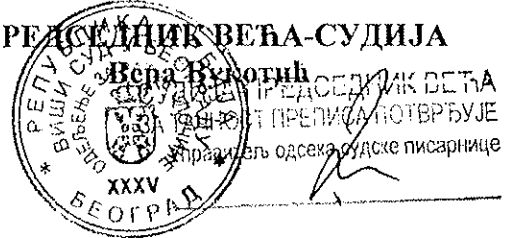
Суд је одбио предлог браниоца опт. Поп Костић Бобана, адвоката Теодора Гаврића за непосредно саслушање сведока Дервишевић Нермина и за непосредно саслушање сведока оштећеног Буквић Мухамеда, као неоснован, као и предлог заменика тужиоца за ратне злочине за саслушање путем видео линка оштећеног Буквић Мухамеда и сведока Дервишевић Нермина, као неоснован, јер се присуство ових сведока није могло обезбедити на главном претресу, нити се могло обезбедити испитивање ових сведока путем видео линка, а из разлога који су већ напред образложени.

Суд је ценио и друге изведене доказе, али је нашао да су без утицаја на другачију одлуку у овој кривично-правној ствари.

Са свега напред наведеног одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар,
Олгица Куч

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду,
у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, а преко овог суда.